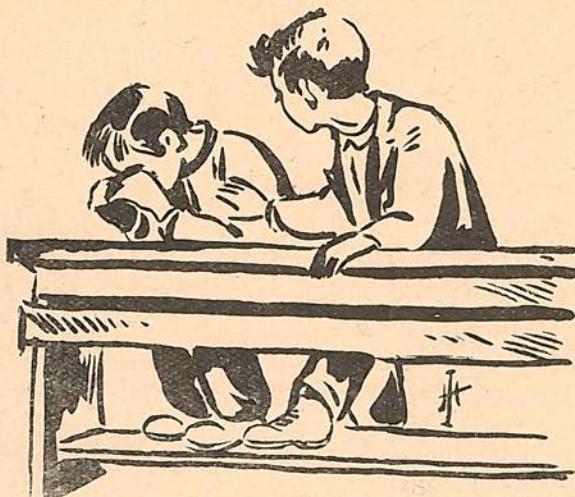

— Не плачи! Ще извикате лъкаръ! Ще купите лъкарства и тя ще оздраве.

— А пари!? Отгде да вземемъ пари?

— Пари! — тази дума за Владимиръ не бъше никакъ страшна. Той никога не бъде чувствуvalъ нужда отъ пари. Защо! Тѣ му бъха даже омразни, защото, когато искаха

да се освободятъ въ кѫщи отъ него, даваха му пари, много пари. Той ги пускаше въ скритата дървена касичка, която първата му майка бъше купила отъ нѣкаква изложба. При този споменъ очитѣ му се напълниха съ сълзи. Предъ примрежения му погледъ израстна една дума — Майка. Буквитѣ нарастнаха, станаха голѣми и плѣтни, та цѣлата стена предъ него се покри съ тази свидна дума... После всичко се слѣ въ едно, буквитѣ се загубиха, а тамъ въ срѣдата се очерта образа на неговата майка — нѣжна, любяща, внимателна, такава, каквато я запомни преди да умре.

Владимиръ се унесе въ спомени и не усѣти нито влизането на учителя, нито свѣршването на часа. Забрави и за Николайча и когато влѣзоха въ втория часъ, той видѣ, че го нѣма. Николайчо си бъше отишълъ безъ да се обади нѣкому.

Владко се върна въ кѫщи съвсемъ разстроенъ, обаче, никой не забележи това. Както винаги, у тѣхъ на обѣда имаше гости и нѣмаха време да се занимаватъ съ него. Това му позволи да се оттегли въ стаята си. Главата го болѣше, сякашъ невидима ржка я бъше притиснала въ чиличени клещи. Той излѣзе на улицата. Два часа се